tionen *enstemmig vedtaget!* — —

Pressen, der var talrigt repræsenteret ved alle Møder (undtagen den store, danske Presse) sad ved denne Forhandling tætpakket ved Pressebordene. »Le temps«, »Times«, o. s. v. sad der øjensynlig sikker paa, at *nu* kom »Øjeblikket«, som enhver nidkær Journalist altid er parat til at udnytte. —

»Hvorledes gik dette dog til,« spurgte en af Journalisterne senere, »man talte jo om en mulig Sprængning paa denne Resolution!« Svaret lød: *»Det der forenede disse Kvinder er trods alt større, end det, der adskiller dem. Derfor* gik det som det gik.« —

I det Øjeblik hvor, paa Forslag af Rosika Schwimmer, hele det store Kongres-Maskineri standsede, og 1500 Mennesker fra mange Lande, krigsførende og neutrale, stod op, alle som Een, tavse og alvorlige for i et kort Minut at lade Tanken gaa ud »til alle dem, der faldt, og til alle dem, der blev tilbage«, da var der ikke *et* Menneske i hele det mægtige Rum, som ikke gennem den store Stilhed fornam Tilstedeværelsen af en *Solidaritetsfølelse,* som ikke kendte Landegrænser, og som bliver det Grundlag, paa hvilket »Fred paa Jorden« alene kan bygges. —

Forhandlingerne om de andre Resolutioner prægedes af megen Indsigt og megen Uforstand, — megen *logisk Tankeklarhed* og megen omtaaget Velvilje, og sidst men ikke mindst, af megen — *overordentlig megen* — Hjertevarme, Medfølelse, Takt og Finfølelse, der urolig rørte paa sig, saasnart en Taler tegnede til at ville overskride den vedtagne Hovedforhandlingsregel, der forbød Kongressen at beskæftige sig med »den relative nationale Ansvarlighed for og den relative nationale Ledelse af den nuværende Krig.«

Stærkt Indtryk gjorde en Resolution som Nr. 2. — Den blev *ogsaa* vedtaget uden Debat, men de Tildragelser, der ligger til Grund for den, omtaltes meget Kongressens Medlemmer imellem, og der følte fra ganske enkelte Sider nogen Skuffelse over, at Kongressen ikke havde faaet Lejlighed til at give Udtryk for sit Syn paa de Kvinder, der paa forskellig Maade udsletter mulige Følger af de Voldshandlinger, som fjendtlige Soldater har begaaet mod dem. Man kan sikkert være tilfreds med, at Kongressen ikke her paatog sig hverken at dadle eller rose, ejheller styrtede sig ud i en ørkesløs ophidsende Debat, som ikke kunde gavne nogen, men indskrænkede sig til at protestere mod det rædselsvækkende Barbari, som enhver af de sejrende Nationer synes i lige Grad at have øvet. —

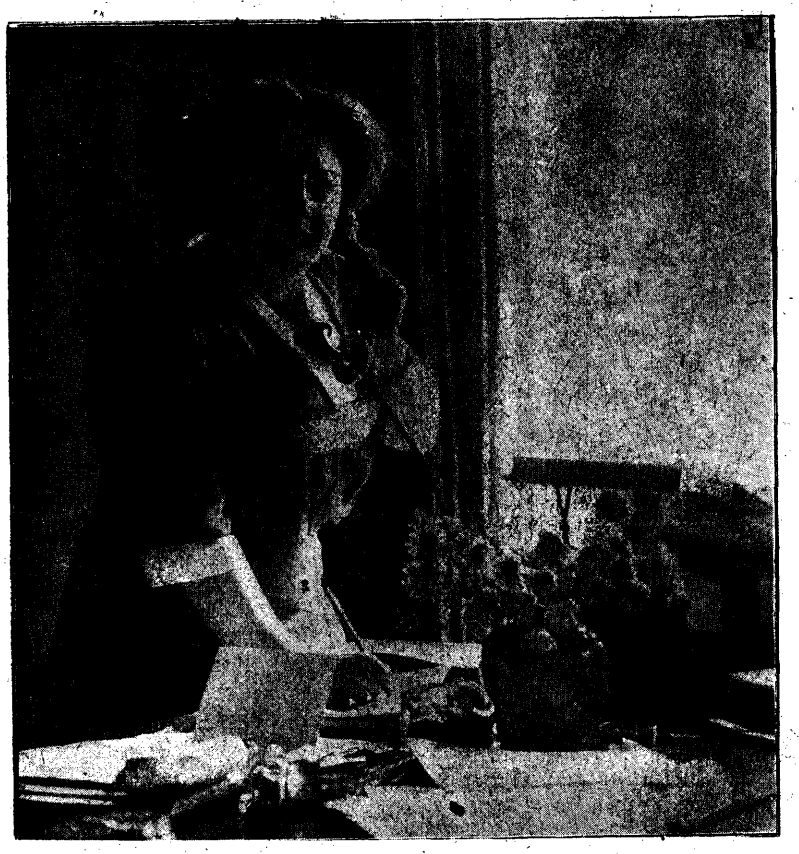

Rosa Manus.

Angaaende de meget detaillerede Resolutioner om »International Samvirke« maa man indrømme, at Kongressen vist har overvurderet sine Kræfter; i hvert Fald følte Masser af Medlemmerne sig paa gyngende Grund og ønskede, at disse Spørgsmaal — som aldeles ikke havde staaet paa det foreløbige Program — var bleven henvist til en senere Kongres, og ikke jaget igennem paa en halv Dag. — Man lærte i det hele paa Kongressen en hel Del om, hvad en eventuel næste Kongres i denne Stil *ikke* skal gøre. —

Mod de forskellige Resolutioner, der omtaler eller kræver Kvinders politiske Frigørelse, rejstes der nogen Indvending, idet man hævdede, at Kongressen med disse Udtalelser vilde blive opfattet som en tilsløret Kvindevalgretskongres. — Er man fra et Land, hvor Reformen er en Kendsgerning, eller hvor Statskøretøjet har været ført *saa* ofte frem og tilbage foran Uhyret, at Hestene har vænnet sig til at se det uden at stejle, gør en saadan Frygtsomhed et lidt gammeldags Indtryk; underlig ulogisk vilde det da ogsaa være, om man ikke krævede direkte Indflydelse paa de Ting, man kritiserer og ønsker forandrede.

Til Resolutionerne skal endnu blot bemærkes, at de skandinaviske Lande stemte imod Nr. 20. — Vi støttede et Forslag om at telegrafere vor Res. Nr. 3 til samtlige Regeringer og søge Foretræde hos de Magter, der var repræsenterede i Haag. Naar dette læses har maaske allerede Danmark haft Besøg af den Deputation, som skal hertil, og som bestaar af fire fortræffelige Mennesker, som vi glæder os over, at danske Kvinder træffer sammen med, og som vi maaske i næste Nummer skal omtale nærmere.